

1

(காதலனின் பிரிவுக்கு ஆற்றாதவளாய்த் தலவை தனியே வருந்துகிறாள்.)
 தலவை
 என்றன் மலருடல் இறுக அணகைக்கும் அக்
 குன்றுநரே தோளையும்த், கொடுத்தஇன பத்தையும்த்
 உளம்மறக் காதலே ஒருநொடியனேம்த்!
 எனவெனப் பிரிந்ததை எவ்வாறு பொறுப்பனே!
 வான நிலவும், வண்புனல், தின்றலும்
 ஊனையும்த் உயிரையும்த் உருக்கின! இந்தக்
 கிளிப்பசே சோளனில் கிழித்தது காதலையே!
 புளித்தது பாலும்! பந்நெடி நாற்றம்!
 (காதலன் வரும் காலடி ஓசையிற்
 காதலைச் செலுத்துகிறாள்.)
 காலடி ஓசை காதில் விழுந்தது.
 நீளவாள் அரைசுமந்தகண்
 ணாளன் வருகின்றான் இல்லையென அட்டியே!

2

(தலவை வரகை கண்ட தலவை வணக்கம் புகலுகிறாள்.)
 தலவை
 வாழினன் அன்பு மயிலே, எனபைப்பார்!
 சமீழும் நம் நாட்டைத் தோலாப் பெரும்படை
 கிளம்பிற்று! முரசொலி களே நீ! விடகைகொடு!
 (தலவை திடுக்கிடுகிறாள். அவள்
 முகம் துன்பத்தில் தோய்கிறது.)
 தலவை
 மங்கை என்னுயிர் வாங்க வந்தாய்!
 ஒன்றும் எனவாய் உரையாத காண்க!
 தலவை
 பாண்டி நாட்டைப் பகவைன் சமீழ்ந்தான்!
 ஆண்டகை என்கடன் என்ன அன்னமே?
 நாடு தானே நம்மைப் பெற்றது?
 நாமே தாமே நாட்டைக் காப்பவர?
 உடலும் பொருளும் உயிரும் ஈன்ற
 கடலநிகர் நாட்டைக் காதற் கன்றோ?
 பிழைப்புக் கருதி அழைப்பின்றி வந்த
 அழுகக் குளத் தாரிய அரிவரை அன்றே!
 ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்பெரும் பழங்குடி
 நல்லியல் நங்கை, நடகக் குறல் தகுமோ?
 வன்றெனவா என்று நன்று வாழ்த்திச்
 சென்றவர விடகைகொடு சிரிப்பொடும் களிப்பொடும்!
 தலவை
 பிரியா துன்பால் பெற்ற இன்பத்தை
 நின்றதைத் துளம், கண்ணில் நீரரசைச் சேர்த்தது!

Written by
Sunday, 24 August 2008 17:43 -

வாழையைபி வாழளைன வந்தளன் மாண்பு
வாழிய சனெ று வருக என றது.
(தலவைன் தலவையி ஆரத்தழுவிப் பிரியா
உளத்தோடும் பிரிந்து சலெக் கிறான்.)

3

(பகவைன் வாள்ொடும் போர்க்களத்தில் எதிர்ப்பு படுகின றான்; வாளை உருவுகின றான்.
தலவைனும் வாளை உருவுகின றான்.)

தலவைன்
பகயை கேளே நீ , பாண்டிமா நாட்டின்
மாப்புக்கழ் மறவரின் வழிவந்தவன் நான்!
என் வாள் உன் உயிரிருக்கும் உடலசை
சின்ன பின்னம் சயெய் வல்லது!
வாளை எடும்நின் வல்லமை காட்டுக.
(இருவரும் வாட்போர் புரிகிறார்கள்.)

4

(தலவைன் எதிரியின் வாள் புகுந்த தன் மார்பகை கையால் அழுத்தியபடி சாய்கிறான்.)
தலவைன்

ஆன் மார்பில் அவன் வாள் பாய்ந்ததே!
(தரையில் வீழ்ந்து, நாற்றிசையையும் பார்க்கிறான்.)
என்னை நோக்கி என்றன் அருமகை
கன்னல் மொழியாள், கண்ணீர் உகுத்துச்
சாப்பாடும் இன்றித் தானநின் நிரூப்பாள்.
என் நிலை அவள் பால் யார்போய் உரைப்பார்?
(வானில் பறவை ஒன்று மிதந்து போவதைக்
காணுகின்றான்.)

பறவையே ஒன்றுகளே! பறவையே ஒன்றுகளே!
நீ போம் பாங்கில் நரேழை என்மனை,
மாபெரும் வீட்டு மணிஒளி மாடியில்
உலவாது மனே, உரையாது சுவ்வாய்,
இமையாது வறேகண், என்மலே கருத்தாய்
இரூப்பாள் அவள் பால் இனிது கஹுக:
பெருமையை உனது அருமை மணாளன்
அடநை தான். அவன் தன் அன்னை நாட்டாக
கயிரைப் படதை தான். உடலைப் படதை தான்.
என்று கஹி ஏகுக மறந்திடவே!
(தலவைன் தோள் உயர்த்தி உரத்த குரலில்)
பாண்டி மாநாடே, பாவையே!
வணைபின்னே உம்பால் மீளா விடையே!

Written by
Sunday, 24 August 2008 17:43 -

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt201>